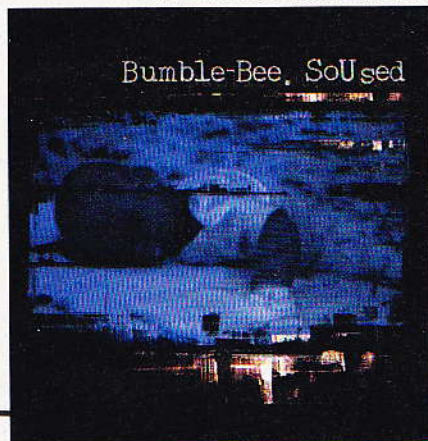


„SoUsed rovná se jedna z největších událostí v tuženském alternativním tvrdém rocku za spoustu měsíců dopředu...“ - to byla „vyústění“ recenze na nové album blatenické formace Bumble-Bee v předminulém čísle R&P. Vzápětí jsem BB po delším čase viděl naživo a můj pocit, že patří k nejhruběji podceňovaným kapelám u nás, se ještě umocnil. Marná sláva: skupiny, které si dělají muziku naprosto po svém a v klidu si to pomyslně hrajou po vedlejší silnici, se na střelce svíští po komerčních dálnicích asi nikdy nedotáhnou...

O BB jsme naposledy psali po vydání debutu *Undertow* (1997; o rok dříve mu přecházelo CD-EP *Henry And Laurie*). Záhy nato se sestava Tomáš Kocúr - kytara, zpěv, Pavel Zvonek Jicha - kytara, Alexandr Opelka - baskytara a Michal Bartoš - bicí rozrostla o pátého člena, jímž se stal zpěvák (a už předtím textař kapely) Martinez, v současnosti používající pseudonym 2075. Začaly vznikat nové písně, byly natočeny dva demosnímky a určitým přelomovým bodem celé této etapy, zakončené realizací druhé



Bumble-Bee, SoUsed

BUMBLE-BEE

Divná a mimoběžná kapela

Petr Korál / foto archiv skupiny



BUMBLE-BEE

desky *SoUsed*, byla účast na loňské soutěži přehlídce Rockfest na Dobříši. Blatenští tam dosáhli mety nejvyšší, což mělo za následek mj. i účast v Pavlíčkově TV relaci Na Kloboučku a jeho pohostinské hraní s BB na křtu jejich nového CD (což pánové z kapely považují za obrovský zážitek). Ve chvíli, kdy tenhle článek vzniká, mají před sebou účast v semifinále prestižní soutěže Jim Beam Music 2001.

Mezi prvním a druhým albem pochopitelně došlo k určitému hudebnímu posunu, což Zvonek komentuje slovy: „K současné podobě jsme se dostali takovým obloukem - jednu dobu vznikaly docela hezké písně, ale teď to vypadá, že chceme hrát spíš hrušně. Nebo divně.“ Slůvko „divný“ je pro tvorbu BB vůbec dost příznačné. Oproti době před takovými dvěma, třemi lety opět poněkud přitrdili (aspoň z mého subjektivního pohledu), zase jsou daleko víc hardcore - ale naprosto divný a ojedinělý hardcore, křížený místy až

s kingcrimsonovskými postupy a náladami. Díky prokomponovanosti a náročnosti některých skladeb by možná řadu lidí vůbec nenapadlo mluvit o hardcore, ale záleží na tom? BB jsou prostě sví, osobití... a především skrzaskr zajímaví. A ani na chvíli nezůstávají přeshlapovat na místě. Zvonek se sice výše zmínil o jakémsi oblouku, nicméně 2075 říká, že „ten vývoj nebyl ani tak oblouk, jako spíš nějaká splašená křivka.“

Můj dojem, že na konečném vyznění alba *SoUsed* se hodně promítl vliv Miloše Doda Doležala, v jehož studiu soubor natečel a jehož firma CBR desku vydala, soubor nepotvrzuje, ale ani nevyvrací. „Pracovalo se s ním strašně dobře. Ale skladby už byly hotové před natečením - šlo spíš o přístup k hraní nebo o pocit. To se těžko definuje.“ (Bartoš)

Už bylo zmíněno svým způsobem 'utajené' postavení BB v rámci domácí hudební scény. Považují oni sami skutečnost, že stojí jaksi mimo běžné škatule a dotýkají se z jedné strany tvrdého rocku, z druhé zase alternativy a art rocku, spíš za výhodu nebo naopak? „Považujeme za výhodu, že si děláme, co chceme. A mám pocit, že takové mimoběžné kapely mívají pozornější posluchače.“ (2075)

Nevím, ale možná má tahle parta skutečně větší šanci zaujmout posluchače v zahraničí. Před časem si už zahrála ve Velké Británii, kde má svého 'styčného důstojníka' - a ten má pro změnu kontakty i ve Finsku. Dodo zase většinu své produkce směřuje do USA, takže... se uvidí. A případné nové skladby? „První náznaky znějí zajímavě,“ říká Bartoš. „A divně,“ dodává 2075, „což je, myslím, v pořádku.“ Ano, je, dodávám já.

Saří mladí

ZOOT WOMAN

Jana Kománková / foto Monitor-EMI

„Jste prostě stará dobrá ultramoderní popová kapela,“ protřeptá si lákavě. Jsou tři, jsou mladí, jsou z Británie a začínají být docela slavní.

Nejmladším je Stuart Price. V Zoot Woman hraje na baskytaru, tentýž nástroj má na starosti v současné doprovodné kapele Madonny a ještě před tím hrál na všechno pod pseudonymem Jacques Lu Cont. Tvrdil o sobě, že je Francouz, a své kapele dal název Les Rythmes Digitales. Je ze Zoot Woman nejstarší: už oslavil čtyřicet let!

Druzí dva v Zoot Woman jsou bratři Blakeové. Adam (21) hraje na klávesy, Johnny (20) zpívá a hraje na kytaru (naživo mají ještě bubeníka). Hrají pop, který by se dal popsat jako rock & pop & Kraftwerk. Všichni pocházejí z festivalu proslaveného města Reading - třeba se o Readingu bude jednou mluvit též jako o místě vzniku ZW... Konečně se jim podařilo mít nějaké hity a svým debutovým albem *Living In A Magazine* zaujmout víc lidí než jen pár podivinských lovců nových trendů.

Vaše jméno není nové. Dřív jste ale zněli úplně jinak.

Johnny: Rozhodně jsme změnilí zvuk. Naše nahrávky z doby před pěti lety jsou založeny na trip hopu a jsou instrumentální. Před nějakými dvěma lety nás ale přestalo bavit dělat instrumentální muziku, zachtělo se nám být rockovější a také komerčnější. Chceme dělat popové melodie, klasické písničky a zasáhnout jimi víc lidí. Rád bych, aby nějaká

naše melodie zasáhla někoho, kdo ji zaslechne třeba na ulici, aby naše hudba nebyla příliš precizní.

Některé vaše kousky znějí jako z 80. let - bavi vás být retro?

Rozhodně. V umění - nejen v hudbě, ale i v literatuře a malířství - se vždycky stejně objevovaly prvky z minulosti. Ovšem nechceme být kapelou, která jen opakuje, co už bylo. Každý chce být průkopníkem, ale já nevím, jak se jím člověk stane...



Máte nějakou obsesi Kraftwerk? Na albu máte coververzi jejich *Das Model* a název celé desky je přece citací textu té písničky.

Nenazval bych to obsesí, ale určitě to je téma té desky. To jméno - *Život v časopisu* - se dá vyloučit různými způsoby, a to se mi líbí. A naše album odráží odpovídající věci - internet, supermodelky, popkulturu, plasty a plastické operace, média a jejich pokrytecký svět. A to spojujeme s vášnivými lovesongy. Doufáme, že díky tomu spojení s novými věcmi nebudou naše lovesongy klišovitě.

Nyní jste nejpobulárnějším projektem labelu Wall Of Sound. Jak s nimi vycházíte?

Vždycky jsem byl rád, že vydávám u nich, protože jsou nezávislí a mají takovou cool image jakoby z ulice. Rocková kapela u Wall Of Sound, kteří vydávají big beat a trip hop - Wiseguys, Strike Boys, Dave Tipper atd. -, je zvláštní, ale jsme rádi, že tomu tak je.

Zoot Woman jdou tedy na trh s docela sympatickou kůží. Přístupně, typicky britské písničky s ambicí vypovídat o moderní době a zároveň o citech autorů. Noví Smiths nebo Blur ještě zdaleka nejsou, ale hitovkami jako *It's Automatic*, *Jessie* nebo *Living In A Magazine* (plus lahůdkovou coververzi nesmrtelných Kraftwerk!) se určitě dostávají mezi poslechuhoňá jména.